

NON סטופ אן ישראל

חיילי צבאות ה' « קעמפ 'אן ישראל אור מנחם' צפת
המגזין החדשי « עליון מס' 2 (15) « חודש תשרי » ה'תשע"ה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שחנ"ע הסידי

שהפעם
נעבור על
הכללים בטענה
ש"לי זה לא יקרה", נכון?

לויק: אכן, זה קורה כמעט לכל ילד.

שניאור: נו, אז איך דוחים את המחשבה הזדונית הזאת? פשוט מאד, כשחושבים על זה שגם כשהיינו קטנים ולא הבנו - לא עברנו באדום, כך גם כשאנחנו גדולים ולא מבינים "מה הבעיה" - מתאפקים ולא עוברים באדום!

ואותו דבר גם בענייני עבודת השם והתקשרות לרבי: קודם כל מחליטים שבטוח עושים - גם אם לא מבינים, ואז, אחרי שמבינים, אם פתאום מגיע היצר הרע עם כל מיני תירוצים - נזכרים בקבלת עול שלנו לרבי מלך המשיח - הרמטכ"ל, וככה מנצחים ועושים לה' הרבה נחת!

לויק: אני מבין.

שניאור: אבל כמובן לא לשכוח שצריכים לעשות הכל בשמחה, וכמובן שצריך גם להבין כל דבר מה עושים ולמה עושים, זה לא חכמה להישאר ילד קטן ולא להבין למה מסוכן לעבור באדום.

לויק: תודה רבה המפקד, אתה נותן לי הרבה חיות ושמחה!

שניאור: זה לא אני, הכל מגיע מהרבי, אבל העיקר שתגדל ותהיה חי"ל נאמן!

זה היה כשישבתי ליד המפקד בדרך לטיול, ניסיתי למצוא את המילים המתאימות לפתוח את השיחה, לפרוק מעט את אשר על ליבי; כשראיתי את עיני המפקד נעצמות אט - הבנתי שאם לא אתחיל כעת, זה יהיה מאוחר מדי...

לויק: המפקד, אפשר להפריע לך קצת? המפקד שניאור: בשמחה, בשביל זה אני המפקד שלך...

לויק: זה היה בסוף ה'שרשרת חיול', הגעתי לדוכן של משרד הלימודים, ושם החתימו אותנו - החיילים - במכתב התחייבות לרבי שנהיה חיילים נאמנים ושנעשה כל שביכולתנו להבאת הגאולה.

שניאור: אוהו, יפה מאד, בטח גם אתה חתמת...

לויק: כמובן. אבל משהו קטן עדיין מציק לי בבטן עמוק...

שניאור: אם אני מנחש נכון, אתה לא מבין למה צריך לעשות הכל ב"קבלת עול", למה אי אפשר להסתפק בזה שזה מובן בשכל?

לויק: נכון מאוד, איך ידעתי??

שניאור: מסתמא כשהיית ילד קטן אמרו לך לא לעבור ברמזור אדום וקיימת את זה למרות שלא הבנת, אחרי כמה שנים כשגדלת ואתה יודע את המשמעות והסכנה הכרוכה בזה אתה אמנם לא עובר אבל מידי פעם (כשאתה ממהר...) מתגנבת במוחק המחשבה

ואכן "עושים גם היום" - שכמה וכמה עשירות ומאות מ ישראל מטלטלים את עצמם מביתם ומקומם, כדי לשהות במשך חודש תשרי בד' אמותיו של נשיא דורנו, מעין ודוגמת זוכר לענין דעליה לרגל בזמן שביהמ"ק היה קיים.

(משיחת ש"פ נח, ו' מרחשוון תשמ"ז)

חיילים, אשרינו שחסידיים אנחנו! אשרינו שמאמינים אנחנו שמלך המשיח חי וקיים ומנהל את סדר יומנו בכל צעד ושעל! אשרינו שכל מה שיש לנו בחיים זה רבי!

כשנמצאים כאן ב770 הכל חי יותר, בוער יותר, מוחשי יותר ומוכן יותר. כל מילה נוספת פשוט מיותרת. סליחה, היא לא מיותרת - היא הורסת!

כי כשמגיעים לכאן, לבית של הרבי, מבינים ומפנימים באמת את האחריות המוטלת עלינו כחיילים של הרבי, כ"משיחי".

החיסרון הגדול בכך שלא זוכים לעת-עתה לראות את הרבי, יחד עם עוצמת הביטחון, התשוקה והגעגוע להביא לכך שנזכה לראות אותו ברגע זה ממש, מביא לכך שכל חסיד מחליט להתעקש ולהתמסר עד היעד הסופי, - הגאולה האמיתית והשלימה.

בשם 11/13 מן ישראל 33 פת, 770 בית משיח.

מנהל מערכת ועורך ראשי יוסי בן תמר; עיצוב ועימוד מ. קוסטה;

שותפים בעריכה כיצ'ע זוננשיין; ג. לוי; מ. בן אדון; ד. כהן; ש. מ"פ; מ. עשיר; ש. גליס; ג. שמיל;

כתובת המערכת 770 איסטערן פארקווי ברוקלין נ.י. טל 077.551.7702

אימייל nonstop77049@gmail.com

שנת הצלחה

ברכת מזל טוב לחילולים, ליום הולדתם או בחולת נפש

מפקדים

ינון עבאדי - ח'
שמואל חי חתן - ל'
צוות בכיר
מש"ט הקעמפ
אברהם לוי - י"ד

שמואל שושני - ט"ז

זושא בן נתן - כ'
מאיר מנחם לייטר - כ"ג
לויק קולטון - כ"ו
אליהו ניסים ביטון - כ"ט
אליאב בן לוי - ל'

מיכאל רועי ביטון - ד'

דוד ישראל אוריאן - ז'
מנחם מענדל מור יוסף - י'
לוי דוד - י"ג
מנחם מענדל גולדין - י"ד
איתמר שופן - י"ד

ברכת מזל"ט מזל"ט למעצב העלון היקר והדגול, מפקד בדי-קעמפ
הת' מנחם מענדל שיחי' קונסטנטיני תהא משכורות שלימה מן
השמים ויזכה לפעול את התגלותו של הרבי מלך המשיח שליט"א

תאריכים חסידיים

כ"ד תשרי תקס"א: אדמו"ר הזקן נאסר בפעם שנייה
כ"ד תשרי תרפ"ח: הרבי הקודם עזב את מדינת רוסיה
כ"ד תשרי תשל"ח: בעקבות ההתקף לב בשמע"צ תשל"ח ביקשו המזכירים מהרבי להפסיק לענות על מכתבים, ובכ"ד תשרי הכריז הרבי שימשיכו
כ"ו תשרי תש"נ: בית המשפט החליט בנוגע למשפט הספרים, ש"מלך אינו מעיד ואין מעידים בפניו" בנוגע למשפט הספרים
כ"ח תשרי תקפ"ז: אדמו"ר האמצעי נאסר בוויטעבסק

ב' דר"ה תש"ג: הרבי אומר קדיש על הרבנית שיינא הי"ד (אחותה של הרבנית חיה מוסיא)
ו' תשרי תשכ"ה: יום הסתלקותה של הרבנית חנה (אמו של הרבי)
י"ג תשרי תרמ"ג: יום הסתלקותו של הרבי מהר"ש.
שמח"ת תרפ"ז: הרבי הקודם תיקן לומר בכל יום אחר התפילה תהילים כפי שנחלק לימי החודש
שמח"ת תש"ב: הרבי הקודם הכריז להתחיל לכתוב ספר תורה לקבלת פני משיח צדקנו
כ"ד תשרי תקנ"ט: האדמו"ר הזקן נאסר לראשונה

זייטש וואס ווארען

זו לא צחוק, וזו לא בדיחה, מערכת "נון סטופ" לא מפסיקה להפתיעה, ולרגל השנה החדשה שיגרה ה'מערכת' כרטיסי שנה טובה לכל חיילי הקעמפ. מה'מערכת' נמסר כי לקראת סוף חודש חשוון הולך לצאת גימיק נוסף. פרטים בהמשך...

הפעם זה כבר לא סוד שצוות הקעמפ - "גן ישראל צפת" - נסע לחוות את חודש החגים במחיצתו של הרבי. גם חיילים רבים זכו להגיע לרבי לשהות במחיצתו חודש שלם או חלקו.

בזמן השהות בבית רבינו, נערכה התוועדות מדהימה לכל צוות הקעמפ בחסות משרד ה"נון סטופ", את כל החשיפות אתם מבינים לבד שאי אפשר להעלות על גבי הכתב, רק דבר אחד נוכל לספר לכם; ההחלטה טובה שיצאו מההתוועדות כל הצוות ובעיקר המפקדים היא, להמשיך לשמור על הקשר עם החיילים. אז קדימה, אין לכם מה להתבייש, פשוט תרימו את שפורפרת הטלפון וחייגו את המספר של המפקד שלכם, הוא מחכה לזה...

סיפור הסידו בחרוזים

מעשה ביהודי חשוון בנים,
שהגיע לרבי בחדש החגים,
חלפו הימים ועבר כמעט שבוע,
וראש השנה הגה כבר הגיע,
עמד לו היהודי ובידו אחז מחזור,
מתפלל בדביקות - יודע שהזמן לא יחזור.
קריאת התורה במנגינה המיוחדת נקראה,
וה' פקד את שרה' חלפה במוחו המחשבה,
חלפו להם עוד כמה דקות יקרות,
והנה הגיע זמן התקיעות,
חודת קדש על כלם נפלה,
כשדמותו של הרבי מתחת לטלית נעלמה.
פניו של הרבי כשלהבת אש נראו,
זהו רגע השיא כף כלם יאמרו,
הנה הרבי את השופר אל פיו הקדוש מקרב,
אף התקיעות אינם יוצאות, הששון מעכב.
עומד האיש כמסמר למקומו,
והתפלה יצאה מקירות לבו,
"רבנו של עולם אני מתחייב",
החלטה טובה יצאה מתוך הלב,
אף מפיו המלים יצאו,
והתקיעות כמנגינה מיוחדת זרמו.
לשנה הבאה אל הרבי שוב הגיע,
וכידו אחז תינוק דומע,
ראה אותו הרבי ועל התינוק הצביע,
זהו הילד שמן התקיעות הגיע...

חוזרים לאבא!

תשרי מזוית של גן ישראל צפת

כן, משאת נפשי הגיעה, ה'תשרי' שלי עם הרבי, אבל לא סתם תשרי, התשרי שייחרט במוחי לעולם ועד - תשרי של 'קבוצה' תשע"ה.

אחרי שלוש שנים בישיבה בצפת, ואחרי כזה קעמפ כמו שהיה השנה, אני מרגיש ממש מוכן להיות אצל הרבי פה ב'קבוצה', ובעזרת השם גם לראות אותו בעיניי הגשמיות.

כעת, אחרי חודש עמוס חוויות, געגועים ורגשות, שמח אני להגיש לפניכם מעט מן החוויות שחוויתי, בכדי שגם אם ח"ו לא זכיתם לטוס השנה לרבי - תוכלו להרגיש קצת מה זה "תשרי אצל הרבי", משהו מעולם אחר לגמרי.

אז ככה, ערב ראש השנה הוא יום מאד עמוס, החל מכתובת פ"ו לרבי מיד בבוקר; אחרי שחרית עם הרבי כל 770 מתיישב בעיגולים של 11 11 להתרת נדרים, תנסו לתאר לעצמכם איך כל כך הרבה אנשים שבקושי נכנסים בעמידה ב-770 מצליחים להיכנס בישיבה במעגלים, זה ממש כמו במקדש, "עמודים צפופים ומשתחוים רווחים". זה פשוט מדהים. חוץ מזה שיש

הרבה אנשים שעושים התרת נדרים בחצר של 770, ואז כל הרחוב של הגויים מלא ביהודים עם תפילין...

ישבנו חלק מהמפקדים

ביחד ועשינו התרת נדרים: המפקד אברהמי בטוניאשווילי, המפקד דויד בן-מעש, המפקד מענדי ברנשטיין, עוזר הגנרל בערי קירש, מנהלי הלימודים מענדי בן-שמואל ושמוליק גינזבורג, ואפילו המ"פ פיצ'ע הצטרף אלינו לחבורה עם עוד כמה תמימים.

יצאתי למבצעים' בסאבוויי (זה השם של הרכבת התחתית פה) כמו כל יום שישי, אך לפני שנכנסתי לתוך מתחם הרכבת צפיתי שניה במסדר של "מחנה משיח", זה היה ממש דומה לקעמפ שלנו:

היה שם את המח"ט אברהם אריה - שהוא גנרל שם, היה שם את המח"ט ערנטרוי - שנשאר עדיין מח"ט (מעניין מה הוא יהיה שנה הבאה...), היה את המ"פ פיצ'ע - שהיה שם מ"ל, ואת המ"פ אוריין שאחרי כאלו פעילויות בקעמפ.. ממש לא מצאו עוד מישהו כמוהו שיהיה מ"פ, היה שם את המפקד דויד - שנהיה עוזר גנרל קשות, ועוד הרבה מפקדים מהקעמפ.

רציתי להמשיך להסתכל, אבל פתאום הגנרל לוי משך בשרוול ואמר לי "שמעלק'ע, יש אנשים שמחכים לנו במבצעים, אין זמן

להישאר כאן עכשיו!" הסכמתי איתו בכל מילה, העפתי מבט אחרון ויצאנו למבצעים. במבצעים הנחנו תפילין ליהודים שעוד לא הספיקו,

חילקנו עלונים לכל היהודים ואפילו קצת כרטיסי משיח.

כשבאתי לתת לאחד הגויים כרטיס "שבע מצוות" מתוך הערמה שהייתה לי בכיס - שמתי לב פתאום שמהוא מוזר שם. הסתכלתי שוב, ואז ראיתי שזה בכלל.. כרטיס שנה טובה של ה"נונסטופ", כנראה הגנרל לוי הביא לי אותו בכיס כהפתעה, נס ששמתי לב..

ראש השנה עבר מהר מאד. תפילות ב-770 זה לא כמו בארץ, גם התהילים פה זה הרבה יותר מרגש, הרבה יותר חי מכל העולם, אבל שיא השיאים פה זה ה'תקיעות' - פה זה המקום שהרבי תוקע כל שנה בשופר. מספרים שפעם שאלו חסיד מדוע הוא נוסע לרבי לראש השנה דווקא, הרי יש עוד הרבה מקומות שאפשר לשמוע שופר, אבל החסיד הזה ענה: שופר צריך לשמוע מ"אדם" ו"אדם" זה רק הרבי.

כל החג חיכינו להתגלות של הרבי מלך המשיח, במיוחד לקראת התקיעות. שרנו יחד את כל הניגונים של הרביים, אמרנו "למנצח" בכוונה מיוחדת, ההרגשה הייתה שכל רגע הרבי מתגלה והשנה אנחנו נזכה לשמוע את הרבי תוקע בשופר!

אחרי זה יצאנו למבצע שופר להליכה של שעה וחצי, אני ומוטי גרוזמן. הלכנו מהר וחזרנו כדי להספיק להתפלל מעריב עם הרבי, שהרי אין כמו תפילה עם הרבי.

היום השני ושבת עברו גם מהר, ומצאתי את עצמי ב-770 בתוך ההתוועדות של הרבי בסיום השבת. זו הייתה התוועדות מאוד מרגשת. שרו את כל הניגונים של הרבי, כל התמימים ביחד רוקדים וקופצים ומתלהבים, כולם ביחד רוצים לראות פה את הרבי. לידי עמדו הראש צוות מטבח פנחס בר-מוחא, ויחד איתו היו (איך לא) משה משען וחיים יהודה הלפרין. ההתרגשות גואה, כל 770 שר בקול "יחי אדוננו", כל הבחורים מכל הישיבות, ואני פונה במחשבתי ואומר להקב"ה: ראה, בניך מאוחדים, כולם רוצים גאולה; אנא, שלח לנו את הרבי משיח צדקנו שיגאל אותנו ויביא אותנו לגאולה!

חיילים. אמנם ראש השנה נגמר ולא זכינו לראות את הרבי, אבל אנחנו לא מתייאשים. אם הרבי אומר שהגאולה קרובה - זה ברור לנו שהיא אכן קרובה, יותר ממה שברור לנו שהשמש תזרח מחר, כן כן! אני מתכוון בריצנות, דברי הרבי הם אמת לאמתו, יותר מכל השקר של העולם הזה. קחו גם אתם חלק באמונה, תאמינו בלב שלם שהרבי מתגלה כל רגע - ואני בטוח שאמונה זו תשפיע על חייכם רק לטובה, וגם ברגעי הגלות האחרונים תחיו כמו חיילים בצבאות השם - כמו שה' רוצה מאתנו, ילדיו, אותם הוא אוהב מכל.

כך התקבל ליל 770
בית ח"ו, 770

לשאול כזאת שאלה, כי מה בכלל יכול לקרות בראש השנה, באיזה שהוא מקום בעולם - המקום היחיד שבו יש ראש השנה אמיתי, הוא כאן ב-770, עם ראש בני ישראל. לכן אגש ישר לעניין ואנסה לתאר לך את מה שקורה כאן, עם הרבי.

ברוך ה', הספקתי לקום יחסית מוקדם בימי ראש השנה וכבר ב5.00 בבוקר הגעתי ל-770 לשמור מקום לתפילת החג. כך שהצלחתי להשיג מקום די טוב, מול הבימה של קריאת התורה, ויכולתי לראות די מקרוב את סדר ה'תקיעות' עם הרבי. בתחילת התפילה כבר אי אפשר היה לנשום, ענני זיעה כיסו את חלל הזאל הגדול ב-770 והמון אדם נדחס בניסיון למצוא עמדת תצפית נוחה לראות את הרבי. ככל שהתקרב מועד התקיעות, הלכה הצפיפות וגדלה - מידי פעם הגיעו בחורים שחזרו מ'מבצע שופר' או אברכים מתפללי בתי הכנסת מכל השכונה, והם טיפסו על ראשי הנוכחים, מחוסר אפשרות מעבר, כדי להגיע למקומותיהם...

מהמקום שלי הצלחתי לראות ממש ברור - הרבי שליט"א נקרא לעלות לתורה ל'מפטיר', ואז ירד מבימת התפילות והחל לצעוד אל בימת הקריאה כשהוא לוקח את הסידור והשופר. מאחורי הרבי הלכו

יום ראשון, ד' תשרי - צום גדליה נדחה - תשמ"ח

לכבוד מוישל'ה אחי היקר

היה מתאים שאשאל אותך בפתיחת המכתב "איך עבר ראש השנה בארץ ישראל?" אבל אני חושב שאי אפשר

המזכירים, כשהם נושאים חבילות ענקיות מלאות וגדושות בפ"נים שנשלחו לרבי לקראת ראש השנה מכל קצוי תבל, את כולם כולם לוקח איתו הרבי אל התקיעות.

הרבי קרא את ההפטרה ומיד לאחר מכן החל להתכונן לתקיעת שופר. סדר עבודה מיוחד במינו יש לרבי, סדר שמימי. כל אלפי החסידים עוקבים בדריכות אחר מעשיו של הרבי.

הרבי לקח את השופרות - יש לו כמה וכמה שופרות מיוחדים, שעברו מרבותינו נשיאנו הקדושים - והחל לסדר אותם על הבימה שלפניו. לאחר מכן כיסה הרבי את פניו הקדושות בטלית, כשיחד איתם הוא מכסה גם את חבילות הפ"נים שמונחות לפניו.

ברגעים אלו חלפה במוחי המחשבה על הפ"נ שלי שמונח שם, יחד עם הפ"נים של כל המשפחה, אותם מסרתי לרבי לידו הקדושה בערב ראש השנה. אני בטוח שכעת ממש הרבי חושב עלינו, עם כל החסידים המזכירים שם, ומברך אותנו בשנה טובה ומתוקה.

כמה רגעים של דממה חלפו, ואז הרים הרבי את טליתו קצת וקולו הקדוש נשמע כשהוא מתחיל באמירת המזמור שלפני התקיעות: "למנצח לבני קורח מזמור..."

צמרמורת עברה בי כאשר החל הרבי לומר את הפסוקים בקול שקט, עמוק ורציני, "מן המיצר" - וכל 770 בקול גדול אחריו.

הרבי לקח את אחד השופרות והחל בתקיעות כאשר כולנו עוצרים את נשימתנו. ביום הראשון של ראש השנה הם היו חלקות וברורות; ביום השני התקשה הרבי בתחילה בשופר אחד, ועבר לשופר שני.

מיד לאחר מכן, כאשר הרבי חוזר למקומו, מתחילות דחיפות איומות. סגולה מיוחדת להביט ברגעים אלו בפניו של הבעל תוקע; ולכן נעמד הרבי במקומו ומסובב את פניו הקדושות אל הקהל, כך שכולם יוכלו לראותו. ואכן, כל אחד עושה מאמץ להצליח להגניב לפחות מבט קטן אל הרבי.

... הארכתי כנראה יותר מידי; בעוד רגעים ספורים תתחיל תפילת מנחה עם הרבי, ואחריה שיחה מיוחדת ליום התענית, 'דברי כיבושין'. נרחיב אי"ה בהזדמנות אחרת.

גמר תענית טובה,
אחיק שמואלית.

מפני קדושת המועד - יום שני י"ט תשרי, ג' דחול המועד סוכות תשמ"ח

מה של חסידיו

.. והמעשה שהיה כך היה..

המדרש של רבו ההתרגשות בתוכו הייתה גואה, הרי זהו בית מדרשו של הרבי.

לאחר חודש של התעלות רוחנית - תפילות, דברי תורה והנהגת רבותיו היה נכנס לחדרו של האדמו"ר לקבל את ברכת הפרידה השנתית - ילדים חסידיים, חיים ארוכים, פרנסה בשפע וכל המצטרך. האדמו"ר היה מתעניין מעט במצבו הרוחני ובכך הייתה מסתיימת "קבלת פני רבו ברגל". כשהיה מגיע לביתו היו בני ביתו שואלים על הרגשות במשך החודש ובעיקר על הברכות שנתן הרבי. כשהיה רוצה לנסוע שוב בשנה הבאה הייתה אשתו שולחת אותו בשמחה ובטוב לבב ואף הייתה מוסיפה לו צידה לדרך.

לאחר ק"כ שנה, עת החזיר את נשמתו ליצורה, נעמד אותו חסיד לדין בפני בית דין של מעלה. שאלו אותו "נסעת לרבי שלך?" "בוודאי" השיב, "מה למדת מהרבי שלך?" וחזר בפניהם את ה'ווארט' ששמע, "קיימת מה שתבע ממך הרבי?", הוא היה עונה בחיוב, ובית דין של מעלה היה פוסק עליו מיד "גן עדן".

כך גם הייתה דרכו של חסיד חב"ד לנסוע מידי שנה אל רבו, הוא היה נפרד ממשפחתו, וכו' וכו', והיה שמח חודש שלם במחיצת רבו, אך משהוא אחד היה שונה

נוסעים יקרים, אנו מתקרבים אל יעד הנחיתה. הנכם מתבקשים לחגור את חגורות הבטיחות" נשמעה הקריאה במערכת הכריזה של המטוס. יוסי הרים את ראשו מן הספר שעיין בו במהלך הטיסה והסתכל סביבו; אנשים לבושי שטריימל נראו ממהרים לעבר כסאותיהם. יוסי הסתכל על יהודה שישב לצידו, יהודה היה חגור בחגורת הבטיחות, אך עדיין שקוע כולו בחוברת "נוסעים לרבי" בה היה שקוע מתחילת הטיסה. "יהודה" פנה יוסי אל אחיו, יהודה הרים את ראשו מן הספר והישיר מבט אל יוסי. "לאיפה נוסעים כל האנשים לבושי השטריימל שסביבנו?" שאל יוסי, "הם נוסעים לרבי שלהם" ענה יהודה כמחכה לשאלה שלא אחרה לבוא: "רגע, אז מה ההבדל בינו - חסידי חב"ד לבינם, הרי גם הם נוסעים לרבי?". יהודה חיך, לשאלה הזאת הוא חיכה כבר מתחילת הטיסה.

"בהתוועדות לפני כמה עשרות שנים התוועד הרבי בדיוק על העניין הזה. הרבי סיפר שבדורות הקודמים כאשר חסיד שאינו חב"ד היה נוסע לרבו, היה משתף בשמחת הנסיעה גם את משפחתו, הוא הרי נוסע אל הרבי.. מידי שנה היה החסיד נפרד ממשפחתו בהתרגשות גדולה, מנשק את ילדיו בשמחה, וככל שהתקרב אל בית

תשובה מספקת... ממש כמו בזמן בית המקדש, אז מסופר שמרוב השמחה הגדולה בחג הסוכות לא טעמו טעם שינה.

בחג הסוכות השנה, תשמ"ח, ראינו חידוש מיוחד בהנהגת הרבי - בדרך כלל הרבי אוחז את הלולב כל זמן ההלל, ואילו את האתרוג הוא לוקח אך ורק לנענועים. ואילו השנה הרבי אוחז גם את האתרוג כל אמירת ההלל.

היום, בשיחה, הסביר הרבי את הנהגתו המפליאה.

בדרך כלל הוא אינו לוקח את האתרוג, משום שכך היה מנהגו של אדמו"ר הריי"צ, ומצד גודל ההתקשרות לרבי הריי"צ - הרבי אינו מסוגל לשנות את המנהג. אך למרות הקושי, השנה הרבי כן לקח את האתרוג עם הלולב בהלל, כדי להדגיש את מעלת השנה המיוחדת, 'שנת הקהל', שקשורה לאחדות כל ישראל. לכן לוקח הרבי את ארבעת המינים כולם ואוחזם יחד...

ובכל אופן, אל דאגה מוישל'ה - גם אתה תזכה בקרוב לראות את הרבי ולחגוג את החגים במחיצתו, בבית המקדש השלישי שבירושלים, בקרוב ממש.

ניסגל!
אחיק שולית

את הימים האחרונים אוכל לסכם בקיצור, כי 'מי שלא ראה זמן שמחתנו אצל הרבי - לא ראה שמחה מימיו'.

בימי חג הסוכות אנו זוכים בכל לילה לשמוע שיחה מהרבי, ומיד לאחריה פורצים כולם בריקודי שמחה בעידוד הרבי. הריקודים ממשיכים ב-770 ומשם בשמחת בית השואבה ברחובה של עיר, בפינת קינגסטון-מונטגומרי, עם כלי זמר ומעגלי ענק של אלפים אלפים במשך כל הלילה עד הבוקר ממש.

מידי בוקר, הרבי שליט"א מוסר את ארבעת המינים שלו לציבור על מנת שנוכל לזכות ולברך עליהם. תור ארוך משתרך וכל אחד לוקח 'מספר' כדי לברך על הלולב, מהבוקר ועד אמירת ההלל, בתפילה נמשך התור וגם אחרי התפילה מוציא הרבי שוב את לולבו לאלו שלא הספיקו.

במשך היום, אנו יוצאים גם למבצע לולב ברחבי ניו יורק - כך שאם תשאל,

מתי בדיוק מספיקים לישון בימי החג? על כך אכן לא אוכל למצוא

ונזראה פנים שוחקות

החייל
חיים שלום גרדכי
ווילשאנסקי

סריית
קבלת פני גשיח

יום הולדת
י"ד כסלו תשס"ה

חיילים בספרים על עצמם

ז"ה, י"ז תשרי תשס"ה

רק אתמול בלילה זכיתי להגיע לרבי, איצו התרגשות, איצו שמחה, תפילת מנחה הראשונה שלי השנה אזל הרזי... זה מזכיר לי את תפילת מנחה הראשונה בקעמפ; החיות, השמחה, ההתרגשות, החיות החסידיות - אפילו יותר מהקעמפ!

זה אמנם הפעם השמינית שלי (ז"ה) שאני זוכה להגיע לרבי, אבל אחרי שהייתי השנה בקעמפ, ההגעה שלי לסדד נראית אחרת לגמרי. עכשיו אני מניין מאיפה המפקדים שלנו - הזחורים - שאזכיר בכל פעם מחדש חיות ושמחה לכל השנה.

אני מקווה שאני אזכיר לנצח את הזמן ולשאזז חיות לכל השנה כולה, כדי לפעול את ביאת משיח במהרה בימינו.

בהזדמנות זו הייתי חוצה כאחל לכל אלנו שעדיין לא זכו להגיע לרבי ל-סדד שיזכו לכך תכל'ה ומיד ממש, ונתפלא יחד ש-סדד הזה יהיה כבר ה-סדד שמחזיר לבית המקדש השלישי בזאת השמחה.

שלכם, שלום.

הליכה ממושכים ללא סוס ועגלה, על צידה לדרך מבני ביתו - אין בכלל מה לדבר..

לאחר ק"כ שנים היה עומד החסיד לדין על מה שעבר עליו כל ימי חייו והיו שואלים אותו: "נסעת אל הרבי שלך?" והוא היה עונה: "בוודאי", "מה למדת מהרבי שלך?" החסיד היה נזכר איך ההוא דחף אותו מצד אחד וההוא מצד שני ועוד לזכור מה הרבי לימד! מאן דכר שמיה? אולי הוא זוכר את "הדיבור המתחיל", יותר מזה איך יכול הוא היה לשמוע? בהשפלת עיניים היה עונה "לא", "קיימת מה שהרבי תבע ממך?" וגם כאן לא היה בפיו מענה הולם, ובית הדין היה פוסק לו את הפסק המתאים לאחד שכמוהו...

יוסי הסתכל על אחיו במבט תמהה כמבקש תשובה: אז מדוע אנו חסידי חב"ד?! לאחר דקת דומיה היישיר יהודה את עיניו כנגד עיניו של יוסי, ובמבט עמוק, בטון בוטח אמר: "אך למרות הכל דע לך, שהגהינם שלנו עדיף מהגן עדן שלהם!"

שהפך את כל הקערה על פיה; העמקות שבדברי החסידות שאמר הרבי היו שלא בערך ל'ווארטים' ששמע החסיד שאינו חב"ד מרבו, ספק אם היה מצליח להידחק ולשמוע כל הגה היוצא מפי רבו, קיום ההוראות לפועל מדברי החסידות היו הרבה יותר גבוהות וקשות, וממילא לא היה החסיד מבין את כל דברי רבו, ואילו ההוראות לפועל היו אצלו בגדר איחול בלבד.. לאחר חודש שלם שלא אכל ואין בכלל מה לדבר על שינה, אם שמע או ראה עוד רגע מהרבי הייתה זו משאת נפשו, ואילו על דברים גשמיים התבייש לבקש מרבו (הוא הרי לא הצליח עדיין בקיום כל הוראותיו של הרבי..), כך יצא שאחרי חודש שלם היה נכנס לרבי ובדקה-שתיים שהיה בחדרו של הרבי היה מקבל "ביטוש" שלא קיבל כל החודש ודרך עבודה לשנה החדשה.

לשנה הבאה, כאשר היה החסיד רוצה לנוסע שוב לרבי הייתה אשתו מסרבת באומרה: "אין לנו כסף השנה, ברכות מהרבי לא ביקשת, מוטב שתישאר בביתך ובכסף שתרוויח נחיה", אך כחסיד הלהוט אחר רבו היה נאלץ לברוח מהבית באישון לילה, ולשאת את תרמילו על גבו משך ימי

מספחת לן ישראל חולצת בר מצווה לאויסי ציבור

פלאשבאק

זכרונות מהקעמפ מבליחים ברגעי השיא של חודש תשרי

מודעות התורנות של ארגון אש"ל-הכנסת אורחים. באותו בוקר הגעתי לסדר 770 ד"ר מוקדם, היו לי כמה דקות עד שיתחיל סדר חסידות. ירדתי לקומה התחתונה של 770, והנה אני רואה את המודעה שעליה מתנוסס בגאון שם שהכרתי, הכרתי טוב מדי, היה זה השם שלי...

בשעה היעודה פתחתי בצעידה לעבר המטבח של אש"ל, לא תיארתי לעצמי איזה 'שמח' הולך להיות שם... הגנרל לוי ליבעראו יושב בשלוות נפש על ספסל עץ מתולע, ישן ורעוע, ומקלף להנאתו תפוחי אדמה. היה נראה כי מישור רוצה להפר את שלוותו, חתיכת זנגביל עגול נחת בצורה סיבובית על אפו. הגנרל סובב את ראשו ימינה וגילה כי לא הרחק ממנו עומד על יד פח האשפה המ"פ פיצ'ע דורון וחותר רצועות עגולות של 'זנגבילים' תוך כדי זמזום משגע ובלתי פוסק של סיסמת השנה. סדר החיתוך היה אחד לסיר ואחד לזריקה על הגנרל לוי. הבעיה השניה שהייתה היא, כמו שאתם יודעים, כשהמ"פ דורון מזמזם בשקט, ורק לעצמו, הוא יכול בטעות להחריד כמה אולמות עמוסים באנשים... כמובן שהגנרל שלף לעברו מיד את המשפט "אנחנו מכירים אחד את השני לא מהיום, חבל שאני יצטרך לעשות את זה", "חבל מה?" שאל פיצ'ע, "חבל שאני יתחיל לשיר יחד איתך גם כן..." ענה הגנרל לוי.

בתקיעות... אני עוצם את עיניי בחוזקה ולפתע בהבזק של שניה עולה מול עיניי רגע מצמרר שלא אשכח בזמן הקרוב - כניסת קצין השניה של פלוגת משיח, אדם עטוף בטלית עומד על גג בית המקדש/הספר... בידו שופר שקולו נשמע למרחקים ומכריז **"ענויים הגיע זמן גאולתכם"** - וואי, הלוואי ונזכה לראות את זה בפועל ממש בעיניים גשמייות, איך שהרבי מתגלה כעת ותוקע בעצמו בשופר ומבשר על בוא הגאולה...

ערב אחד אני נכנס לאיזה שהוא חדר ולפתע אני שומע מפנים החדר מישור מזמזם כאילו לעצמו את סיסמת הקעמפ של השנה... צעדתי פנימה עוד כמה צעדים, עכשיו הקול היה נשמע לי כבר ממש מוכר, אבל לא, עדיין לא הצלחתי לזהות את השם העומד מאחורי 'הכישרון העולה', תוך כדי שאני מדפדף בארכיון זיכרונותיי ומנסה למצוא את זהות בעל הקול, אני שומע צעקה המפלסת לה את חלל החדר בתקווה שתצליח לחדור לאזנו של האיש 'הכשרוני' ההוא... "בואנה, אם לא תירגע, חבל שאני יצטרך לעשות את זה..."

לחילילם שעדיין לא זכו להגיע לרבי בחודש תשרי נספר, שישינה תופעת טבע מצויה בקרב האורחים של הרבי, שמגיעים בוקר אחד לסדר 770 ורואים את השם שלהם מתנוסס בגאון על

שם הוא בתפקיד גנרל, כשמידי כמה דקות נשמע מסביבת גרונן שאגות "נו...נו..." (זוכרים בקעמפ??) המהדהדות בכל רחבי האולם... אי אפשר להישאר אדיש ולא להיזכר ברגעים המרשימים כאשר המח"ט נכנס למסדר ודרש "דממה מוחלטת", וכך רגעים ארוכים עמדתי למול המח"ט-גנרל כשיזכרונות הקעמפ צפים ועולים למול עיניי... **אי אפשר להתנתק מהקעמפ!**

עבר-חלף לו הזמן במהירות, והנה אני מוצא את עצמי בצהרי ראש השנה עומד במרכז 770 מוקף ברבבות האורחים הטריים, זהו זה, הגענו לרגעים הכי קדושים, הכי נעלים ומרוממים: עיני כולם נושאים את אותה הרגשת קדושה עילאית, וכל השטויות המעמיסים על ראשנו במשך השנה כולה נמוגים, נמסים, נשרפים ומתכלים באווירת הקדושה האופפת את האולם.

מגיע רגע השיא של ראש השנה - 'תקיעות עם הרבי'. הבעל תוקע עולה על הבימה הגבוהה וכל הקהל מתחילים בהכנות הרוחניות לקראת הרגע המרשיט בו ישמע קול השופר, הגבאי הודיע על התחלת ניגוני רבותינו נשיאנו והקהל כולו נשאב במהירות אל מתיקות ודביקות הניגונים... הבעל תוקע מוציא את שופרו של הרבי, מברך ומתחיל

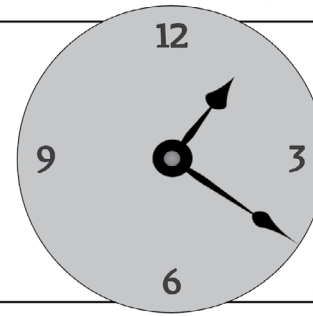
וואי... עם הקעמפ הזה, לכל חור שאני לא הולך הוא נתקע איתי, הוא לא מסוגל להישאר קצת לבד במסגרת המצומצמת של השבועיים שלו, הוא תמיד ירדוף אחרי... זה היה בערך תוכן הדקה הראשונה של השיחה הראשונה שלי עם המש"ט אברהם לוי - הראשון מצוות הקעמפ שצדו עיניי מאז נפגשו גלגלי ה'בואינג 747' של חברת אל-על עם מסלול הנחיתה שנועד עבורו בשדה התעופה 'ג'י אף קיי' הניו-יורקי.

"אין לך מושג עד כמה", משיב לי המש"ט היקר, "כמה שאתה חושב שבארץ הקעמפ רודף אחריך, פה בסדר 770 אצל הרבי תראה את זה פי כמה, דבר איתי אחרי שמחת תורה - עד אז כבר בטוח תבין על מה אני מדבר..."

האמת היא שהוא דיי צדק, הנה לפניכם כמה דוגמאות שבעיניי היו ממש הוכחה לכך:

אני רק עוזב את המש"ט אברהם לוי ומתקדם שנים-שלושה צעדים פנימה לתוך חדר האוכל הענקי של ה'קבוצה' - 1414, זה שהופך בתשרי להיות אחד משלושת חדרי האוכל הגדולים, העמוסים, והצפופים ביותר בעולם, עקב ריבוי האורחים הבאים לרבי מדי שנה, והנה מול עיניי המח"ט אברהם אריה לוי עומד סמוך לקבוצת הילדים 'מחנה משיח'

יש רגעים שחבל לפספס

שבת (קעמפ) שמחת תורה

שמחתי בלב על הנחת והאושר שזכיתי להעניק להוריי.

לאחר הצביטות בלחי (תמיד זה קורה רגע לפני שהם הולכים...) הודיע סבא להורים שלי שהוא רוצה לקחת אותי איתו השנה לרבי לחודש תשרי. אין לי כאן המקום להאריך את מה שעברנו מפתא קוצר היריעה, - דרכון, ויזה, כרטיס.

הגענו 7707.

לכל החיילים

שעדיין לא זכו

להגיע 7707, אני

אתן לכם הקדמה

קצרה: פה ב7707

החיים הם כל

כך אחרת מכל

מקום, התפילות עם

הרבי, הלימודים, וכל

האווירה סביב החגים

חלפו בין רגע, הכל חלף כל

כך מהר... אבל רציתי להתמקד ולשתף

אתכם דווקא בשמחת תורה.

לאחר שבוע ימים בהם רוקדים ממש

עד אור הבוקר עם להקה מיוחדת,

אחרי התפילה יוצאים למבצעים, עד

י"ב מנחם אב: אנחנו לא הרבה זמן בקעמפ, אבל הראש כבר מרגיש בבית. מודעה צבעונית עצרה אותי כשחזרתי מהמקווה "שבת בקעמפ זה שמחת תורה" צעקה לעבריי! וואו, כל כך התגעגעתי לשבת בקעמפ, האמת היא ש'שבת בקעמפ זה שמחת תורה' זה לא סתם עוד איזה 'סלוגן', זה ממש

כמו פה אצל הרבי.. אבל

מה אני מקדים את

המאוחר?! עוד לא

סיפרתי לכם שאחרי

החזרה מהקעמפ

לבית החלטתי

שהשנה הכל יהיה

אחרת, הלימודים,

התפילות, וההנהגה

החסידית.

כשסבא וסבתא הגיעו

אלינו בשבת האחרונה של

החופש, הם שיתפו את הורי ברגשותיהם

על השינוי שעברתי בחופש, הורי כמובן

לא היססו וספרו לסבי וסבתי על

הקעמפ ועד כמה הוא פעל עלי... הם

כל כך התרגשו, הייתי גאה בעצמי, אך

לא העליתי שום סימן על דל שפתי, רק

שלא טועמים טעם שינה לגמרי... ואז מגיעים לשמחת תורה, איך שנפתחו הדלתות של 770 לפני החג כולם נכנסו בסערה למצוא את מקומותיהם, לאחר התפילה יוצאים לשעה קלה לקדש את היום ולטעום משהוא, ואז... מתחיל ההקפות. "בפסוק ראשון איז מכבד..." מקריאים את הפסוקים ומתחילים את ההקפות, וואו... כולם קופצים 'למכבסה' (כך קוראים למעגל הגדול, כל מי שנכנס לשם יוצא 'מכובס' גם בגשמיות וגם ברוחניות).

כולם קופצים, רוקדים, מקבלים החלטות טובות, אומרים לחיים. בהתחלה קצת פחדתי לרדת לריקודים של המבוגרים, השקפתי מעל ספסל ופשוט נזכרתי בשבת בקעמפ, כל החיילים על הרגליים צועקים "אמן", "ברכו", מנגנים, שרים, כשאתה מסתכל על כאלו רגעים אתה לא רוצה להפסיק, ורק דמיינתי שכך יהיה תמיד, כזו אהבה, כזו הרגשה רוחנית ממש לטעום את הגאולה רגע לפני שהיא באה. וכולי תפילה שנזכה לרקוד כך ואפילו יותר גם בשנה הבאה עם הרבי מלך המשיח בבית המקדש.

סבא שלי שראה אותי מתבונן בהתרגשות, הבין מיד ואמר לי "מפה אנחנו שואבים כוחות לכל השנה כולה, והתפקיד שלך כחייל שזכה להגיע ל770 הוא להשפיע

על הסביבה שלך שבמשך כל השנה תהיה כזו אווירה". לפתע המפקד שלי - יוסי רואה אותי מלמטה וצועק לעברי "מענדי מה אתה עומד שם? בא כבר!", "חכה לי" השבתי, וקפצתי לתוך 'המכבסה'. כמובן שאותו כבר לא מצאתי, הוא היה עמוק עמוק בפנים...

התחלתי לרקוד בשמחה ואושר, ממש כמו שהרבי אומר לשמוח בשמחת הגאולה, זה הזכיר לי את סעודת-השבת בקעמפ שכל החיילים כך קפצו ושרו את ההמנונים.

כשיצאתי מהריקודים הגשתי כל כך טוב על הלב, והחלטתי שעד ההתגלות לא ארפה ואדאג שהאווירה הזו וההחלטות טובות שהחלטתי ימשיכו איתי, ובעזרת ה' כשיגמר הזמן ואאלץ לחזור לארץ בעוד מספר ימים, נדאג אני ואתם חבריי היקרים לשמור את האווירה החסידית והסוחפת של הקעמפ, גם עכשיו ברגעים האחרונים של הגלות.

אליה אכתוב, 15/10 כ"א תש"ס
מנצח, תלמידי צ"ח 770

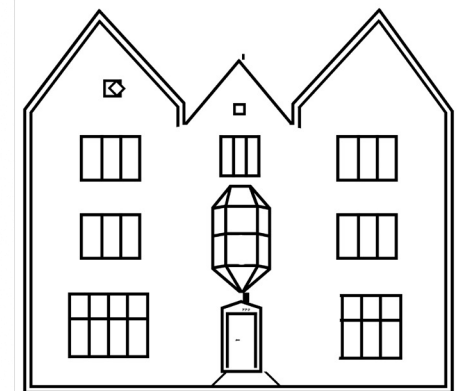
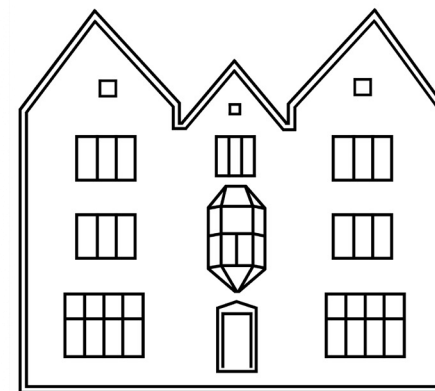

מאפן צחוקים

מצא את ההבדלים

עליך למצא לפחות 7 הבדלים בין שתי הציורים

המשימה החודשית

להתקשר למפקד מיד כשמגיע לארץ ולבקש ממנו שישתף אותך בחוויות

תמונת מצב

מח"ט אדוארד ארז
דגל קיבוץ גני קדש
"מחנה משיח" - גלילי גליל

פתרונות, הערות, רעיונות וכתבות בקרוב במערכת הטלפונית...

הבד"ץ תמונת דרגים

קט"מ

740-N-03

